

Articles from Ramamental

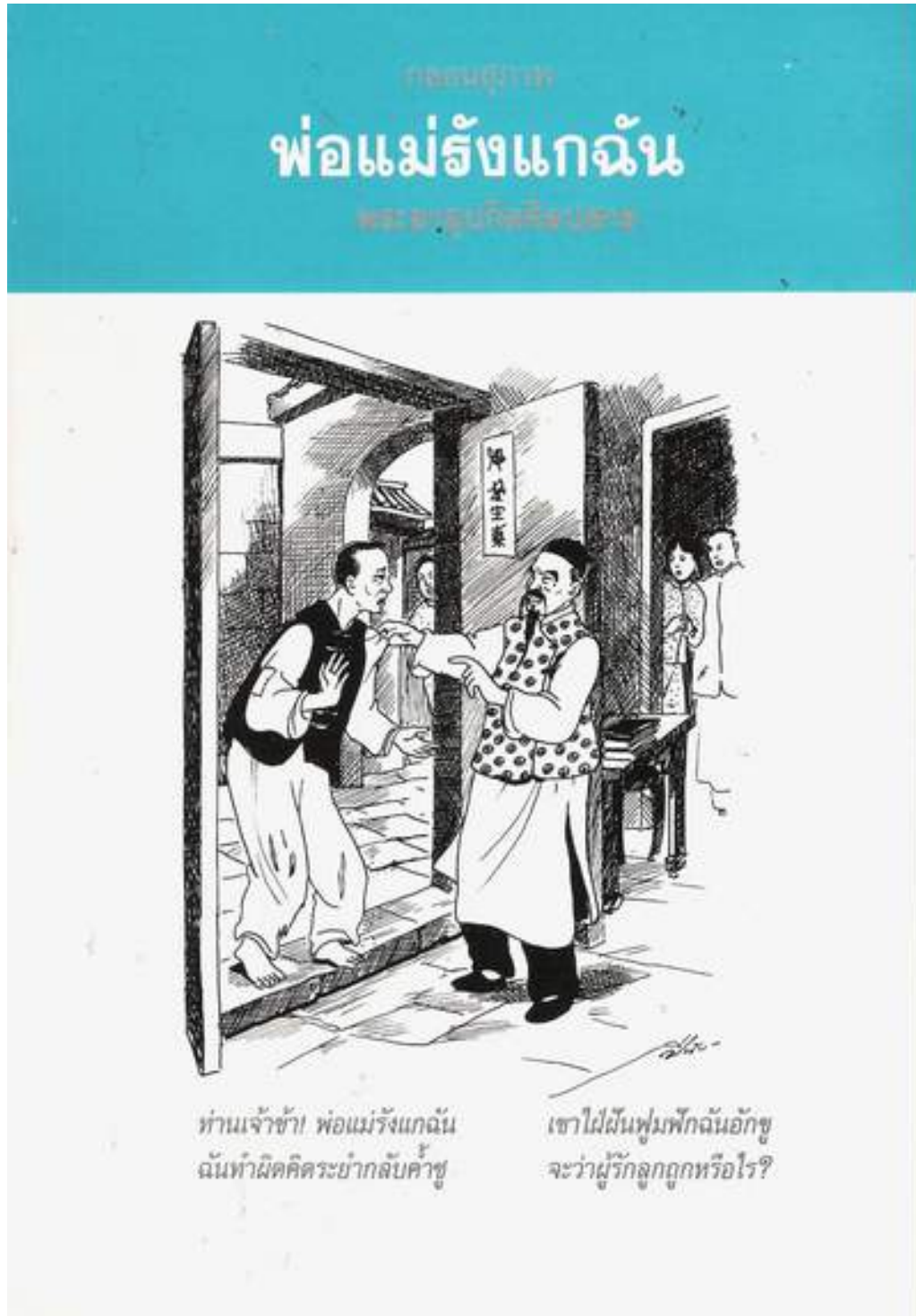
พ่อแม่รังแกฉัน

2013-06-13 10:06:35 admin

พ่อแม่รังแกฉัน

โดย

พระยาอุปกิตศิลปสาร

มีซินแสแก่เฒ่าได้เล่าไข

ถึงเรื่องจิวว่าเล่นกันเช่น

แต่ข้อหนึ่งแก่เล่าเขาประสงค์

ชี้ทางธรรมมรรยาทแก่ราษฎร

เราวชนาคโกนจุกในยุคก่อน

การขึ้นหมากยุคเก่าท่านเล่ากัน

เค้าก็คือท่านหวังจะสั่งสอน

มีเฮฮาพาสนุกเครื่องปลุกใจ

ในหมู่บ้านย่านกลางเมื่อปางก่อน

ใครมีข้อใหญ่นั้นก็เช่นละคร

มุ่งจำนงในข้างเป็นทางสอน

เหมือนละครสุภาษิตไม่ผิดกัน

มีกล่าวกลอนเพราะพริ้งทำมิ่งขวัญ

มีสวดฉันท์เรียกว่าสวดมาลัย

แต่ผันผ่อนตามนิยมสมสมัย

สมกับได้มีงานการมงคล

มีโรงสอนธรรมทานการกุศล

เพื่อเป็นเครื่องเรื่องปัญหาประชาชน
เรียกศาลาโรงธรรมประจำบ้าน
บางคราวมีการกุศลปนเสหา
ฝ่ายจีนเขาได้มืออย่างที่ว่า
ยอมดูดัดมีชิมซาบปลาบปลื้มใจ
จิวเรื่องหนึ่งแก่เล่าครั้งเยาว์อยู่
เกาะในจิตติดแน่นมั่นกับปลิง

ตามเรื่องนั้นว่ามีเศรษฐีหนึ่ง
มีทรัพย์สินเหลือล้นคณนา
ท่านเศรษฐีมีบุตรสุดที่รัก
บุตรคนเดียวแสนจะหวังดังดวงใจ
มีโรงเรียนไกลบ้านอาจารย์สอน
อุตสาห์จ้างครุมาแต่ไกล
ฝ่ายลูกเรียนผู้เดียวให้เปลี่ยวจิต
อยากได้เพื่อนพูดจาและหาหรือ
เกณฑ์พวกเด็กในบ้านให้อ่านด้วย
ครันมีเพื่อนเรียนล้อมอยู่พร้อมพริก
ครูก็ดีใจใหม่ได้หยุด
หวังให้กลัวอาญาตั้งหน้าเพียร
คือบุตรท่านเศรษฐีหนีไปหา
ปลอบให้เรียนก็ไม่ไปจนใจครัน
อุตสาห์จ้างครูใหม่ตามใจลูก
ครุคนนั้นฉันทัดไม่เมตตา
แต่เปลี่ยนครูอยู่จะนี้ไม่มีเหมาะ
พวกครุฯ เข็ดกลัวกันทั่วไป

ในตำบลอัดคัดไกล้วัดวา
เหมือนสถานที่ฝึกทางศึกษา
เพื่อให้พาเพลิดเพลินเจริญใจ
เอางิ้วมาฝึกหัดดัดนิสัย
เหมือนอย่างได้รู้เห็นที่เป็นจริง
ได้ไปดูจำไว้ได้ทุกสิ่ง
เลยเป็นสิ่งสอนใจจนใหญ่มา
เป็นคนซึ่งสูงชาติวาสนา
มีบ้างช่องแน่นหนาด้วยข้าไท
แกพุ่มพักไฟจิตพิสมัย
หวังจะให้สืบวงศ์ดำรงไป
กลัวลูกอ่อนลำบากไม่พรากรได้
ให้สอนในบ้านตนสู้ปรนปรีอ
มักเบือนบิดเบื้อซึ่งเรื่องหนังสือ
พ่อก็อ้อออตามด้วยความรัก
ก็เพื่อช่วยชวนใจให้สมัคร
กลับชวนชักเล่นกันไม่หมั่นเรียน
แกเห็นสุดเอาใจจึงได้เขียน
แต่กลับเพี้ยนผิดคาดถึงขาดกัน
พ่อฟ้องว่า ครุนี้แกตีฉันท
ต้องเป็นอันเลิกกับครุที่อยู่มา
แต่ไม่ถูกใจบุตรสุดจะหา
คนนี้ว่าจู้จี้พิรีพิไร
มักทะเลาะเลิกเรียนต้องเปลี่ยนใหม่
ถึงจะให้เงินมากไม่อยากเอา

บิดาผู้รักบุตรสุดจะกลุ้ม
เที่ยวจ้างครูอยู่ห่างต่างลำเนา
แต่ก็ไม่ยัดไปเท่าไรนัก
เพิกฏมาปะครุที่รู้ตัว
ศิษย์จะรู้เท่าไรไม่ถูระ
ศิษย์ผู้ใดตั้งหน้าพยายาม
ครุคนนี้ถูกใจอยู่ได้ยัด
ก็ถูกจิตศิษย์ตบยอมนเวียน
ฝ่ายพ่อแม่รักบุตรสุดจะรัก
ใช้เงินทองกอบกำไม่นำพา
ทรัพย์สมบัติมรดกตกแก่ลูก
มีเพื่อนมาฮาฮือนับถือตน
เอาอะไรได้ทุกอย่างข้างสะดวก
ทุกอย่างรู้เอาใจไม่ประวิง
ไม่ช้านักทรัพย์ลดหมดสะดวก
ถ้าเพลอหน้อยคอยหนีตะลี้ตะลาน
เพื่อนทั้งมวลล้วนหายเหมือนตายจาก
บ้านของท่านขายเท่าไรให้ราคา
เพื่อนสนุกพลุกพล่านขายบ้านช่อง
ตอนนี้ไปใครเยื่อนคือเพื่อนดี
บุตรเศรษฐีเป็นมาถึงครานี้
ผิวผู้ดีมีกระดากพะอากพะอำ
ต้องตราตรากจากย่านถิ่นบ้านเก่า
พักสถานศาลเจ้าทุกเข้าเย็น
คิดถึงเรื่องเก่าแก่พ่อแม่รัก
ตามใจลูกเหลือล้นคนณา

ลูกเป็นหนุ่มใหญ่โตยังโง่งเงา
ค่าจ้างเท่าไรนั้นไม่พรั่นกลัว
ประเดี๋ยวซึกเหหันตองสิ้นหัว
แกหวังชั่วค่าสอนสู้ผ่อนตาม
ชื่อเสียงจะเสียไปก็ไม่ขาม
สอนให้ตามแต่รักสมัครเรียน
ถึงจะจืดจางการเรื่องอ่านเขียน
อยู่จำเนียรโตใหญ่ไว้วิชา
บุตรสมัครทางไหนมิได้ว่า
อยู่ไม่ช้าแกก็ตายทำลายชนม์
ไม่ต้องปลุกเปลืองแรงแสวงผล
เฝ้าแต่ชนทรัพย์จ่ายสบายจริง
จะหยิบหมวกหมวกกรี้เหมือนผีสิง
ดูเหมือนชิงกันมาคราต้องการ
จะหยิบหมวกหมวกกระเดียดข้างเกียดคร้าน
วิ่งเข้าร้านโรงจำนำไม่อ้อลา
ที่มีมากคือสหายพวงนายหน้า
ผมช่วยค้าขายให้ด้วยไมตรี
พอเงินทองหมดเรียบก็เงียบจี
ไม่เช่นนี้เพื่อนโหลโง่งระยำ
ไม่เห็นมีมิตรสหายมากรายกล้า
จะคิดทำการอะไรก็ไม่เป็น
ขอทานเขาเลี้ยงตนด้วยขันเข็ญ
ค่อยคิดเห็นโทษตัวที่ชั่วมา
สู้ฟุมฟักใฝ่ฝึกให้ศึกษา
ทุกสิ่งสารพัดไม่ขัดใจ

คิดถึงครูผู้สอนแต่ก่อนเก่า
บางคนเฝ้าจู้จี้พิรีพิไร
จนเหลวไหลได้เชิญถึงเช่นนี้
สิ่งใดพาเสียคนกลับปรนปรีอ
วันหนึ่งไปถึงถิ่นบ้านชินแส
ร้องขอทานทันทีไม่วีรอ
ลงท้ายแกลลอกหน้าหาว่าหลอก
หลอกดูลูกสาวข้าหรือว่าไร
ข้าหมอดูรู้จักลักษณะ
รูปลักษณะพักตร์เจ้าเฝ้าผู้ดี
ลูกเศรษฐีฟังว่าน้ำตาหลัง
ร้องไห้โฮซบหน้าพลาจจาบัลย์
ท่านเจ้าข้า! พ่อแม่รังแกฉัน
ฉันทำผิดคิดระยากลับคำขู
ท่านทนายฉันนั้นถูกลูกเศรษฐี
ซึ่งยังรู้กอบการงานใด ๆ
โอ๊ย! ยิ่งเล่ายิ่งชำระกำเหลือ
เหมือนช่วยชีพข้าเจ้าให้เนานาน
ฝ่ายท่านหมอฟังเล่าสิ้นเค้าเงื่อน
ข้าฟังเจ้าเล่าไปก็ได้ความ
เข็ดหรือไม่ใครรังแกอย่างแม่พ่อ
โอ๊ย! หนเดียวชีวิตแทบปลิดปลง
อย่ารังแกอีกเลยลูกเคยเข็ด
ท่านหมอฟังยิ้มเยื่อนเอื่อนวลี
ข้าไม่อยากรังแกเช่นแม่พ่อ
แม่เจ้าขอสิ่งใดข้าให้ปัน

บางคนเฝ้าฝึกฝนพันวิสัย
ไม่ถูกใจฟ้องพอกก็อ้ออ้อ
พ่อแม่ที่รักลูกทำถูกหรือ
ร้องไห้ฮือบ่นว่าเหมือนบ่าบอ
ก็เดินแร้เข้าไปหาตรงหน้าหมอ
ฝ่ายท่านหมอมองหน้าไม่ว่าไร
เฮ้ย. เจ้าออกเอ็งอย่ามาไกล
หรือเข้าใจว่ากูไม่รู้ที่
อย่างมึงนะบอกเพศเป็นเศรษฐี
ทำเช่นนี้ตั้งใจอย่างไรกัน
ตอบเสียงดัง “พ่อแม่รังแกฉัน!”
คนบ้านนั้นต่างพากันมาดู
เขาไฝ่ฝันพุมพักฉันอักขู
จะว่าผู้รักลูกถูกหรือไร
ผู้กลีเลกว่าบรรดาไพร่
เลี้ยงชีพได้เพียงพอไม่ขอทาน
โปรดจุนเจือเถอะท่านหมอขอข่าวสาร
จักเป็นการบุญล้นมีผลงาม
แกจึงเอื้อนโอบษฐ์มีวจิถาม
จึงเห็นตามพ่อแม่รังแกตรง
หรือว่าพอทนดอกบอกระสงค์
ถ้าข้าสองต้องลงอวิจี
ขอจงเมตตาเกิดประเสริฐศรี
เจ้าว่าดีสมจริงทุกสิ่งอัน
ที่เจ้าขอข้าไม่อ่อนตามผ่อนผัน
ก็เป็นอันข้าทำข้ารังแก

เจ้าจะตกอวิสีไม่ติดดอก
ลูกเศรษฐีตกตะลึงทะเลิ่งแล
เมื่อไม่ให้ใครจะว่าเจ้าข้าเอ๋ย
จะไล่ไปก็ไม่ว่างให้ระทม
หมอขยับจับบ่าข้าชี้เจ้า
พ่อแม่รักลูกผิดชนิดไร
เวลานั้นตัวเจ้ายังเยาว์อยู่
เดี๋ยวนี้เจ้ารู้สึกสำนึกกาย
ข้าจักเป็นพ่อแม่ช่วยแก้ไข
ถ้ายอมตามข้าว่าไม่ช้านาน
ลงท้ายลูกเศรษฐียินดีรับ
ไม่ว่ามีกิจการสถานใด
แก่ปราณีใจด้วยใจรัก
อยู่กับหมอต่อมานี้ช้านาน
ชาวเราเอ๋ยพ่อแม่มุ่งแต่รัก
แต่ความรักมักเดินจนเกินแค้น
ตั้งเศรษฐีรักบุตรสุดสวาท
เอาแต่ใจเฝ้าตามความสบาย
ยังมีหน้าข้าว่าด่ากระดุก
แต่ชาวเราเนาเขตประเทศไทย
เพราะพระราชบัญญัติฉบับแล้ว
บังคับให้ศึกษาทั่วหน้ากัน
ที่สุดนี้ชาวเราโน้มเกล้าฯ นบ
พระปลุกใจไทยทั่วตั้งตัวเตรียม

เจ้าจะออกปากฟ้องอย่างพ่อแม่
โธ้ย! ผมแย่ถูกล่อลวงบ่อตม
นี่กลับแย่ยกคำที่มตำผม
ว่าแล้วชมชานกลับด้วยคับใจ
คำที่เล่าบอกชานน่าเลื่อมใส
เขาก็ได้ทุกข์ถมจนล้มตาย
จึงไม่รู้ยังตนจนฉิบหาย
จงชวนชวายเป็นกัณฑ์ดัดสันดาน
ต้องตามใจแต่ข้าจะว่าชาน
จักไม่ต้องขอทานเขาต่อไป
ไปอยู่กับชินแสแก่นิสัย
แก้ไขให้ทำสิ้นจนชินการ
จนรู้จักค้าขายหลายสถาน
ก็พ้นการทุพพลเป็นคนแคลน
สู้พุ่มพุกในบุตรนั้นสุดแสน
เลยเข้าแดนทุกข์ถมระทมกาย
บุตรอุบาทว์มิได้รักสมัครหมาย
พ่อแม่ตายก็เพราะตรมระทมใจ
หาว่าถูกพ่อแม่รังแกได้
คงจะไม่พบปะขอประกัน
เหมือนดวงแก้วส่องสว่างทางสวรรค์
พระคุณธรรมข้อนี้ไม่มีเทียม
พระจอมภพภูบดินทร์พระปิ่นเสียม
ทุกอย่างเยี่ยมยิ่งคุณวิบุลเอย

การเลี้ยงดูเด็กอย่างไรจึงจะถือว่าตามใจมากเกินไป ?

ถ้าสงสัยว่าเราตามใจลูกมากไปรึเปล่า ให้พิจารณาว่าในการอบรมเลี้ยงดูลูกของเรานั้นมีการกำหนดขอบเขต กฎเกณฑ์หรือไม่ มากน้อยเหมาะสมเพียงใด เพราะการเลี้ยงดูที่ตามใจมากเกินไป คือ การเลี้ยงดูที่ขาดขอบเขต เด็กไม่เกิดการเรียนรู้ว่าอะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ อะไรคือเหมาะสม อะไรคือไม่เหมาะสม เช่นตัวอย่างในเรื่องนี้จะเห็นว่า ขอบเขตที่ถูกละเมิดอย่างชัดเจน คือ เรื่องการเรียนหนังสือของลูก ซึ่งพ่อแม่ปล่อยให้ลูกสามารถต่อรองไม่สิ้นสุดจน

ท้ายที่สุดไม่ได้เรียนหนังสืออย่างที่ควรจะเป็น

ขอบเขตและกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมคืออะไร แคไหนจึงเรียกว่าเหมาะสม ?

หลายคนอาจสงสัยเพิ่มเติมอีกว่าแล้ว ขอบเขตและกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมคืออะไร แคไหนจึงเรียกว่าเหมาะสม อาจจะเริ่มจากสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดก่อน ถ้ามีการละเมิดข้อกำหนดเหล่านี้เมื่อไร ถือว่ามีปัญหาเกิดขึ้นแล้ว ควรหาทางมาพบแพทย์เพื่อปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือทันที

1. ทำร้ายผู้อื่น หรือ ทำร้ายตนเอง

บางครั้งเมื่อเด็กมีอาการอาจทำร้ายคนอื่น เช่น ทบตีชกต่อยพ่อแม่ บางคนอาจทำร้ายตัวเอง เช่น โขกหัวกับกำแพง กรีดแขนตนเอง แม้บางครั้งเขาอาจทำเพราะความโกรธไม่พอใจ เราควรยอมรับว่าความโกรธ ความไม่พอใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ แต่จะมาแสดงออกด้วยพฤติกรรมเหล่านี้ไม่ได้ ไม่เป็นที่ยอมรับ

2. ทำร้ายสัตว์

สัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตสามารถรู้สึกเจ็บปวด ทุกข์ร้อนได้ ถ้าเรายอมให้ลูกของเราสร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมานให้กับสัตว์ ก็เท่ากับเป็นจุดเริ่มต้นของการที่เราอนุญาตให้เขาทำร้ายผู้อื่นและตนเองได้ในอนาคต การที่เราสอนเขาในเรื่องนี้เป็นจุดตั้งต้นของการที่ทำให้เขาเข้าใจและรับรู้ถึงความรู้สึกของคนอื่น

3. ทำลายข้าวของ ทรัพย์สิน

เมื่ออารมณ์เป็นใหญ่เด็กบางคนก็เลือกวิธีการนี้มาใช้ระบายอารมณ์ เช่น ทบTV ขว้างจานชาม ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมในการระบายอารมณ์เช่นเดียวกัน

ถ้าพบพฤติกรรมทั้ง 3 ข้อนี้ผู้ปกครองควรเข้าไปหยุดพฤติกรรมดังกล่าวทันที อย่ายอมให้ทำต่อไป หากทำให้เด็กสงบสติอารมณ์ เมื่ออารมณ์เย็นลงแล้วต้องพูดคุยด้วยท่าทีจริงจังว่า โโมโหได้ โกรธได้ แต่จะทำพฤติกรรมเหล่านี้ไม่ได้ และควรให้เขาได้รับผลของการกระทำของตนเอง เช่น หักเงินค่าขนมตามราคาของสิ่งของที่ทำเสียหาย เข้าไปขอโทษและแสดงการรับผิดชอบเมื่อทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ

นอกจากนี้ยังมีกฎเกณฑ์และขอบเขตอื่นๆ ที่ควรปลูกฝังและกำหนดให้ลูกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ จนกฎเกณฑ์และขอบเขตเหล่านี้หลอมรวมกลายเป็นส่วนหนึ่งของนิสัยหรือบุคลิกภาพของเด็กในอนาคต ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็เกิดจากบุคลิกนิสัย ค่านิยม ทัศนคติของผู้ปกครองนั่นเอง เช่น

- ทำการบ้านให้เสร็จก่อน จึงจะมีสิทธิเล่น
- กินอาหารเสร็จแล้ว ต้องเก็บจานชามที่ใช้เข้าที่ให้เรียบร้อย
- เข้านอนให้เป็นเวลา เช่น ไม่เกิน 2 ทุ่ม (สำหรับเด็กเล็ก)
- เลอผู้ใหญ่ ต้องยกมือไหว้
- ตื่นแล้ว ต้องพับผ้าห่มและเก็บที่นอนให้เรียบร้อย
- เล่นเล่นได้ แต่ไม่เกิน 1 ชม.

กำหนดกฎเกณฑ์สำคัญ แต่ดูแลให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้สำคัญกว่า...

สิ่งที่ยากอาจไม่ใช่การตั้งกฎเกณฑ์ แต่เป็นการบังคับใช้ให้เป็นไปตามที่ตั้งไว้ ซึ่งต้องการ ความสม่ำเสมอ ความอดทน การตั้งใจให้ทำ และที่สำคัญคือระยะเวลาที่เพียงพอที่จะให้สิ่ง เหล่านี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกนิสัยของลูกในที่สุด

บทความโดย พญ. นิดา ลิ้มสุวรรณ

หน่วยจิตเวชศาสตร์เด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามารินทร์

Tweet

